

בס"ד יב' סיון ה'תשע"ו
הדלקת נרות - 19:30
צאת השבת - 20:21
רבנו תם - 21:17
שעון קיץ - לפי הלוח המדוייק של "אור החיים"

שנה שש עשרה - עלון מס' 821
@ השבת לא אומרים "צדקתך".
@ אין אומרים תחנון עד יום יב' סיון.
@ סוף זמן "ברכת הלבנה" ביום ראשון
כל הלילה.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

מפטי"דן: "דנו ושכחו"
(זכריה ב')

פרשת בהעלותך

בזוק ומנוסה - סגולה להשתתף
בסעודה וביעית בניהפ"ג "אוהל-מועד"
השיעור בלויין יחל ב- 21:30

מלטייני הפרשה:

- ← מצוות הדלקת המנורה במשכן.
- ← טהרת הלויים והקדשתם לעבודת המשכן.
- ← פסח שני.
- ← המסע והחנייה.
- ← פרשת המתאוננים.
- ← חטא מרים ועונשה.

ה' יועש כן אהרן אל מול פני המזורה.. כאשר צוה
ה' את משה

אהרן אע"פ שעלה לגדולה והתחיל לשמש בכהונה גדולה לא שכח את מה שהיה רגיל לרדת לעם ולהשכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. ואפשר גם לרמוז 'יועש כן' ראשי תיבות וסופי תיבות 'ושכן' בגימט' שלום (376) לרמוז שהמשיך להרבות שלום ולא נהג בגאווה חייו. ועוד אפשר לומר 'צוה' בגימט' 101 ללמדנו שאהרן חזר על לימוד הדלקת המנורה 101 פעמים כמ"ש בגמרא בחגיגה שהלומד 101 פעמים נקרא עובד אלקים. (החידוש היומני)

ה' "פה אל פה אדבר בו" (י"בח)
באדם יש ג' איברים שהם חשובים ביותר והם: **הפה, האוזן והעין**. כי אדם שאינו רואה נחשב כמת. אדם שאינו שומע ואינו מדבר נחשב לשוטה גמור. ודווקא ג' איברים אלו מרמזים את שם הוי"ה. פה אל פה אדבר בו. פה - בגימטריא קטנה: 13. פה אל פה ס"ה 26. וכן **אזן - 13** ולאדם יש שתי אזנים ס"ה - 26. וכן **עין 13** ושתי עיניים - 26. הרי בג' איברים אלו יש בהם שם הוי"ה וצריך לשומרם **בלב יפגמו כי אז הוא פוגם בשם ה'**. (פניני דניאל)

ה' "על פי ה' יחזו ועל פי ה' יסערו" (ט' כ"ג)
בכל פעולה או תנועה שהאדם עושה יאמר: "אם ירצה ה'" או "בעזרת ה'", למשל, בלכתו בדרך יאמר: "הנני נוסע בעזרת ה' ובדעתך לחנות במקום פלוני בעזרתך יתברך אם ירצה", וכשבא למקום החנייה יחזור וייתן שבח ויאמר: "בעזרת ה' באתי הנה ובדעתך ליסע לזמן פלוני בעזרתך יתברך אם ירצה". **נמצא שם שמים שגור בכיו, בשעה שעולה במחשבתו, בשעת מעשה וכן בכל פעולותיו.** (השל"ה הקדוש)

ה' "ויחר אף ה' בם ויכלך" (י"ב, ט)
חרון-האף לא האריך להתקיים ועד מהרה נגזר והלך ("ויילך" מוסב איפוא על "ויחר אף"), כפי שאמרו חכמינו: "וכמה זעמו - רגע" (ברכות ו).

ה' "אל מול פני המזורה יאירו".
כתוב בזוהר, שפניו של אדם דומים למנורה, 6 קנים הם כנגד: 2 אוזניים, 2 עיניים, 2 נחירי האף, והפה הוא העיקר "פני המנורה", צריך לקדש את כל אלו, ואז יאיר בתורה בהצלחה גדולה.
ה' "והאיש משה עזיזו מאד מכל האדם"
אברהם משה ודוד בבחינת אמת. **אמת ר"ת: "אפ"ר "מה" "תולעת"**. אצל אברהם אבינו כתוב "ואנכי עפר ואפר". אצל משה רבינו כתוב "ונחננו מה". אצל דוד המלך כתוב "ואנכי תולעת".
ה' "ויצטק משה אל ה' לאמר אל זה רפא זה לאו (רש"י) מה **לאמר?** השיבני אם אתה מרפא אותה אם לאו (רש"י) לשם מה היה צריך תשובה, הלוא יכול היה לברר עפ"י רבי חנינא בן דוסא: אם שגורה תפילתי בפי יודע אני שהוא מקובל (ברכות ל"ד). רש"י אומר שמשה לא האריך בתפילתו, שלא יהיו ישראל אומרים אחותו עומדת בצרה והוא עומד ומרבה בתפילה ולגבי תפילה קצרה אינו יפה סימנו של רבי חנינא בן דוסא, שכן מספר מילים קצרות שגורות תמיד בפה. לכן ביקש משה תשובה. (סייעתא דשמיא)
ה' חז"ל אומרים שארבעה אין מקבלים פני השכינה. וזה ר"ת **חשמ"ל**: חנפנים שקרנים, מספרי לשון הרע, לצים, ומסיפיים בעלי המוסר שצריך לשמור על הפה כדי שלא יקבל מכת **חשמ"ל** (זרם), שמרמז שמי שלא שומר פיו גורם למכת חשמ"ל.
ה' למנורה היה כבש של 3 מדרגות, כנגד ג' לשונות של **עליה**, "להעלות נר תמיד", "והעלה את נרותיה", "בהעלותך את הנרות"

פ"נת הניבים והפתגמים
טעות לעולם חוזרת =
בטוי המציין פי לכל אחד יכולה לקרות טעות, ונאמר בנ"מ של סלחנות.
טעות לעולם חוזרת הוא בטוי המציין טעות שקרחה בחשבון, ומי שטעה יכול להתחרט ולתקן אותה.
דוגמה: האם הרגיעה את בנה שטעה בנגינה: "אל תבכה, לא קרה פלוג, טעות לעולם חוזרת".
מקור: על יסוד הבטוי "טעות לעולם חוזרת" נוצר בטוי זה. (ניבונכו)

הסידור ממשל מדרד עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי": <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

"כאשר ישא האומן את היונק"

עולה השאלה : מדוע נאמר "האומן" לשון זכר, הרי האומנת, היא המחזיקה את התינוק. אלא העניין הוא על פי חז"ל (יומא עה) המכנים את המן לחם אבירים, שהיה לחם רחוני, ולזה היה צורך במשפיע רחוני הוא משה, כפי חז"ל שהמן ירד בזכות משה, אבל כששאלו בשר, מזון גשמי, אמר משה: מאין לי בשר, איני מסוגל אלא להשפיע רוחניות. ודרכה של אם להשקית את רעבון היונק בזה שהיא מניקה אותו, אולם אין בכוח האב להשקית את רעבון בנו, וזה שאמר משה: כיון ששאלתם ממני דבר שלא אוכל לתתו לכם, דומה אני כאומן היינו כאב הנושא את היונק, שאין בכוחו להשקית את תאבונו. יש שני סוגי חובות: חובת האב לזון את ילדיו, וחובת המגדל ילד של אחרים ונטול שכן. האב חייב להתאמץ שיהיה לו לזון את בנו. אבל זה יכול להפטר אם יש לו נימוק משכנע. וזה טען משה: "האנכי הריתי את העם הזה", שרובץ עלי עול שאין להפטר ממנו. אלא מאי "כי תאמר אלי שאהו בחיך כן כאשר ישא האומן את היונק", היינו כאדם זר, אם כן "מאין לי בשר", והרי פטור אני מהחוב הזה. (קצות החושן)

"בניד בשחילי זחלים" - חינוך זרעים טובים לתקשורת במשפחה

תקשורת פשוטה ופתוחה, זה סוד הקסם לכל מצב שלנו כחורים, אנשים וילדים. כשאין תקשורת ביתית נוצרים חורים, וכל אחד נוטה למלא אותם כראות עיניו. אחד ימלא אותם בשתיקה, האחר בתסכול מצטבר, אחר בהתקפי אלימות שפיתיעו אותנו ועוד. אם נזרע זרעים טובים שבטוח ונכון לדבר על הכל, גם כשלא בהכרח התשובה היא הסכמה וחיוב, נדע שסללנו את אבן הדרך הכי חשובה ומשמעותית ומכאן הכל אפשרי. וכן, לעיתים נמצא את עצמנו חושבים על משהו אחד באופן נחרץ ובדיבור, בתקשורת ובשיתוף נגלה שאולי כדאי לפסוע לכיוון שלהם ולשחרר את העקשנות שלנו. לפעמים אנו מגלים שאולי זה לא הדבר הכי נורא שנעשה. כבוד ואמון מתבססים בהקשבה לצרכים לצד המגבלות הקיימות והאמונות שלנו. אז בפעם הבאה שילדכם מבקשים מכם משהו, בדקו קודם למה הם רוצים כזה? שמעו מה הסיבה, חזרו בקול רם על מה שהם אמרו כדי שהם ישמעו את עצמם דרככם ואז שתפו בדעותיכם. בין אם אתם אומרים לא ובין אם אתם אומרים כן, אל תבטלו, נמקו אם יש לכם הסבר.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרה"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מקום מיוחד לנשים

מרכות ואיחולים

לעדיאל ועיניב הסן להולדת הבת, יה"ר שתגדל כאימונתו הקדושות שרה רבקה רחל ולאח, ותזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה ומעשיה ותרוו נחת מיוצאי חלציהם. וברכה והצלחה לאברהם ויובד מוסאי ולעזרא ומזל חסן

מרכות ואיחולים

להוד ועופרה הממי בהגיע הבן ליאל נ"י למצוינות. יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה. שיתברך ברוחניות בגשמיות ויצליח בלימודיו ובכל דרכיו ומעשיו. ותרוו נחת ושלחה מכל יוצאי חלציהם

מרכות ואיחולים

יעקב ומרסלה שוביבי להולדת הבת, יעלית-הן יה"ר שתגדל כאימונתו הקדושות שרה רבקה רחל ולאח, ותזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה ומעשיה ותרוו נחת מיוצאי חלציהם

רפואה שלימה

לויקטור זחלים בן אסתר הי"ו הקב"ה ישלח לו מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

רפואה שלימה

משה-אהרון מורדנו בן שרה הקב"ה ישלח לו מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

רפואה שלימה

לויקטור זחלים בן אסתר הי"ו הקב"ה ישלח לו מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

רפואה שלימה

משה-אהרון מורדנו בן שרה הקב"ה ישלח לו מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

רפואה שלימה

לויקטור זחלים בן אסתר הי"ו הקב"ה ישלח לו מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

רפואה שלימה

משה-אהרון מורדנו בן שרה הקב"ה ישלח לו מזור ומרפא לרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות

מרכה והצלחה

ליצחק ישראל ז"ל בן דוד וזהבה שיחיו ביום חמישי פקידת שנתו

מרכה והצלחה

לע"י הצדיק והענו שלום נביאן בן תותי ז"ל נפטר ט"ז סיון יום רביעי פקידת שנתו.

מרכה והצלחה

לע"י הצדיק והענו שלום נביאן בן תותי ז"ל נפטר ט"ז סיון יום רביעי פקידת שנתו.

מרכה והצלחה

לע"י הצדיק והענו שלום נביאן בן תותי ז"ל נפטר ט"ז סיון יום רביעי פקידת שנתו.

מרכה והצלחה

לע"י הצדיק והענו שלום נביאן בן תותי ז"ל נפטר ט"ז סיון יום רביעי פקידת שנתו.

מרכה והצלחה

לע"י הצדיק והענו שלום נביאן בן תותי ז"ל נפטר ט"ז סיון יום רביעי פקידת שנתו.

שבת שלום זמבודק

בריאות והחלמה איתנה :

שלמה לארי בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו ישראל פריג' רפאל בן מרים הי"ו יצחק-חי כהן זהב בן פרידה הי"ו באבאי באבאי בן מורודי הי"ו לירון מלכה בן ריטה ועמרם הי"ו	שאל-אליהו כהן בן מזל הי"ו רחל מוסאי בת ביבי ומרדכי הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת לאה בלקר בת מרסל מנב"ת סיגלית כלימי בת דינה מנב"ת רזיה סינדי בת חוה מנב"ת בן יהושע ניקי ניסים הי"ו זהבה אפרת בת מרים מנב"ת	הרה"ג יורם-מיכאל אברגיל בן דינה ז"ל לוי לוי בן דוד ורבי ז"ל חיים חייקה טחלוב בן שירין ז"ל גואל רחמני בן שרה ז"ל יוסף דוקרקר בן רחל ומשה ז"ל איטו אבוטבול בת שמחה ז"ל שרה מוסאי בת סרור ז"ל ויקטוריה בן-זקן בת טובה ז"ל	בבאי מוסאי בן אברהם וזלכיה ז"ל
--	--	--	--------------------------------

ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

הכנת צנימים על גבי פלטה בשבת

שאלה: האם מותר להניח בשבת פת, פיתה או פרוסת לחם, על גבי ”פלטה” רותחת, בכדי שיהפכו לצנימים קשים ופריכים?

תשובה: בנדון השאלה, אם מותר להכין בשבת צנימים מפת שנאפתה כבר לפני שבת, יש לדון מצד שני איסורים. האחד, מצד איסור אפייה בשבת, שכן המבשל תבשיל בשבת, או האופה פת בשבת, הרי זה מחלל את השבת, שאחת המלאכות האסורות מן התורה בשבת, היא מלאכת אופה. וכאן בנדון שלנו, הפיתה הולכת ונאפית יותר ויותר על גבי הפלטה, ויש לדון אם יש איסור בדבר.

והאיסור השני שיש לדון בו, הוא מצד איסור ”מכה בפטיש” בשבת, כלומר, גמר מלאכה בשבת. וכגון, מי שהקשה בשבת שעווה או זפת שהיו נוזליים, הרי זה מחלל את השבת. ולכאורה יש לומר שהוא הדין לגבי עשיית צנימים בשבת, שבתחילה הפת היא רכה, ועל ידי החום היא נעשית קשה. ומרן רבינו הגדול רבי עובדיה יוסף זצ”ל האריך בנדון זה בכמה מקומות. ולגבי איסור אפייה בשבת, כתב, שמאחר וכלל גדול יש בדינו, שאין ”בישול אחר בישול בשבת”, כלומר, דבר שנתבשל כבר כל צרכו לפני שבת, לא שייך בו שוב איסור בישול ביום השבת. וכן, אין ”אפייה אחר אפייה בשבת”, ולכן, אם מניח פיתה שכבר נאפתה כראוי לפני שבת, על גבי פלטה, לא שייך לומר שאופה שוב את הפת, ולפיכך אין לאסור בזה מצד איסור אפייה, אף על פי שניתן לאפות עוד ועוד את הפת, עד שתהפוך לצנימים. וכן כתב מרן זצ”ל שיש להקל גם להשתמש בשבת בשקדי מרק, ולטובלם במרק, אף על פי שעל ידי המרק הם נעשים רכים, מכל מקום לא שייך לאסור מצד ”מכה בפטיש”, כי איסור זה לא נאמר לגבי אוכלין. כן הסכימו גדולי הדור, מרן הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך ואחרים, שמותר להניח בשבת פת על גבי פלטה, ולעשות ממנה צנימים בשבת.

ולסיכום: פת שנאפתה כל צרכה לפני שבת, מותר להניחה בשבת על גבי פלטה, ולעשות ממנה צנימים.

מליחת מלפפונים בשבת

שאלה: האם נכון הדבר שאסור לפזר מלח על גבי מלפפונים בשבת?

תשובה: שורש השאלה, משום שבכל דיני התורה אנו פוסקים, ש”כבוש הרי הוא כמבושל”, כלומר, מאכל שהוא כבוש, דינו כמאכל מבושל. ולכן, הואיל ואסור לבשל בשבת, כמו כן אסור לכבוש כבשים בשבת. ואף על פי שכל המלאכות האסורות בשבת, הן המלאכות שהיו נהוגות במשכן, ובמשכן לא היו כובשים כבשים כלל. בכל זאת אסרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת קח:) לכבוש כבשים בשבת, משום ש”כבוש כמבושל”.

אולם בסלט ירקות שנוהגים לעשות, בודאי שאין חשש במה שמפזרים עליו מלח, משום שיחד עם המלח מפזרים עליו גם מעט שמן, ובאופן כזה מוכח מתוך מעשיו שאינו מתכוין למלוח את הירקות על מנת לכבושם (הליכות עולם ח”ד עמוד סה). ועוד, שרוב הירקות שבסלט, כגון עגבניה וחסה, אין דרך לכבושם כלל.

ולסיכום: מותר לפזר מלח על סלט ירקות בשבת. ובפרט כאשר שמים גם שמן על גבי הירקות. ומלפפונים שרוצים לפזר עליהם מלח בסמוך לסעודה, יש מחמירים שלא לעשות כן, והמיקל יש לו על מה שיסמוך.

כח הדיבור – פרשת בהעלותך

”והקרבת את הלויים לפני אהל מועד והקהלת את כל עדת בני ישראל”. עם מעמד כזה בוודאי שתו שם... ”והקהלת” אותיות קולה תה. ”והעמדת” אותיות עם תודה, מלמדנו הפסוק שעל כל צעד ושעל צריך להודות לכל אחד ולא משנה מי העומד לפנינו. ואם נרגיל עצמנו להודות לה' יתברך בוודאי שנודה לכל אדם יציר כפיו של הקב”ה ונהיה נוחים למקום ולאנשים. ”והבדלת את הלויים מתוך בני ישראל” וזהו בבית המקדש ובעם. ”והבדלת” אותיות תודה לב, דהיינו אסור להבדיל בין אדם לאדם אלא לומר תודה מכל הלב לכולם. ”זאת אשר ללויים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבא צבא בעבדת אהל מועד” ”מבן חמש ועשרים שנה”=ר”ת חומש לצבא צבא זהו רמז גם לאלה שנאלצים לעזוב את הישיבות הקדושות ולהתגייס לקחת איתם חומש. מבן חמש ועשרים שנה=ס”ת משנה כדי שחלילה לא תשתכח תורתם. ידוע לצערנו שכמה גורמים שונאי דת יעשו הכל לפגוע בעולם התורה ולומדיה ויכניסו גורמים אחרים מדתות אחרות. לצבא אותיות אצל לכן הסכנה היא גדולה וצריך להאחז חזק ובלתי פשרות גם אם נאלצים להתגייס בחומש ובמשנה. ”ועליהם נאמר יבוא לצבא צבא”. היכן? באוהל מועד. ”ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד”. אומר רש”י ולא יעבוד עוד-עבודת משא בכתף אבל חזור הוא לנעילת שערים ולשיר ולטעון עגלות. רואים בפסוק כביכול אדם שסיים את תפקידו בצבא בשפתו ”יצא לפנסיה”, אבל לא כך בעבודת השם ששם אין פנסיה. זה אומר רש”י ”ולא יעבוד עבודת משא בכתף” דהיינו עבודות קשות, אבל ממשיך בקדושה ובשירה. כך צריך כל אדם ”שזכה” ברוך השם להגיע לפנסיה בצבא או בכל מקום אחר ואין טענה של פרנסה הרי יש משכורת קבועה ועכשיו הזמן להשקיע ברוחניות ולהתעלות בעבודת ה'. אבל לצערנו ישנם כאלה שזכו לכל זה ועדיין מחפשים להשלים את ההכנסה בכל מיני עבודות שהריוח בהם הוא מועט. רומז רש”י על זה-אבל חזור הוא על נעילת שערים (אבטחה) וכדומה. וחבל שמאבד זמנו לריק במקום לדאוג לעולם הבא הממשמש ובא וצריך לתת דין וחשבון. לכן נקראת הפרשה בהעלתך דהיינו לדאוג להעלות את הנשמה מעלה מעלה ע”י תורה ומצוות וחילופיהן דהיינו אם לא עושה תורה ומצוות אמרנו הנרות זה התנור וכך מגביר האש בתנור. ”את הנרות” שנאמר ”נר ה' נשמת אדם” ואם מחזירה טהורה כמו שבאה לעולם אז זכה ואם חלילה לא החזירה טהורה אזי הנרות אותיות התנור מחכה לו לכן בר דעת ”ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה”=ר”ת חמישה חומשי תורה יאחזו בידו. מיהו? ישוב מצבא העבודה=ס”ת הבא לתת דין וחשבון על מעשיו. העבודה מהי? זהו אותו עמל שעמל בחייו בתורה ובמצוות שנאמר ”אשרי אדם בא ותלמודו בידו.” (מעבדכם הנאמן א.ש. הי”ו)

" ואבותינו סיפרו לנו "

בחור ישיבה פיקח גאל תפילין מערבי

הערבי דרש עבור התפילין הגנובות אלף שקלים. כיצד נגאלו התפילין מידי? לפני זמן לא רב, עבר בחור ישיבה ברובע המוסלמי שבעיר העתיקה בירושלים. בעודו צועד ברחוב, נגש אליו ערבי ושאלו האם הוא רוצה לקנות ממנו תפילין תמורת אלף שקלים. הבחור ראה את התפילין בידי הערבי, וחפץ לקנות ולגאלן מידי. הוא התקשר לרבו, שהורה לו כי יש לקנות את התפילין, אך לא בכל מחיר. "תגאל את התפילין, רק אם יימכרו במחיר זול", פסק הרב. החשש היה כי מחיר גבוה "יעודד" את הערבי לגנוב תשמישי קדושה ולמכרם בסכומים גבוהים. הבחור החל במשא ומתן, אך המוכר הסכים להתפשר על 800 שקלים, ולא פחות. ביצירתיותו, אמר למוכר כי עליו "למדוד" את התפילין על מנת לראות אם הן מתאימות למידותיו. המוכר הסכים, והבחור הניח את התפילין של יד, 'תפילין של ראשי', וברוב פקחותו וחוכמתו, שאל את המוכר: "והיכן התפילין של היד השנייה?"... המוכר הופתע מהשאלה, והשיב במבוכה כי "זה מה שהביאו לי".

כתגובה, השיב הבחור: "בהיעדר יד ימין, אין כל ערך לתפילין", אמר והחל לחלוץ את התפילין. המוכר המתוסכל החל במו"מ נוסף בכדי להרוויח ולו מחיר סמלי. כך ב-150 שקלים הסתיימה המכירה וגאולת התפילין. הבחור צילם את התפילין על רקע העיר העתיקה, הפיצה בין חבריו וקרוביו. "אם אתם מכירים את בעל התפילין, העונה לשם פלוני אלמוני, השאירו מספר טלפון בכדי שנוכל להשיב לו את התפילין", כתב בהודעה. לא עבר זמן רב והבחור שאיבד את התפילין יצר איתו קשר והתפילין חזרו לבעליהן.

"והאיש משה עליו מאד מכלל האדם" (י"ב ג)

כשנפגש רבי ישראל מרוזין עם האוהב ישראל מאפטה שאל אותו: אצל משה נאמר: ענו מכל האדם. אצל שלמה המלך נאמר: חכם מכל אדם, ושנינו: כל גאה שוטה וכל שוטה גאה. יוצא, שהענו מכל אדם הוא גם החכם מכל אדם. מה טעם נשתבח משה בענווה ושלמה בחכמה? השיבו האוהב ישראל: שנינו: רב שמחל על כבודו כבודו מחול. לכן יכול היה שמה להשתבח בענווה. ואילו מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול – שוב לא היה מקום לשבח את שלמה אלא בחכמה.

באותו ענין:

ישנה ענווה פסולה, שאדם נוהג בענווה על מנת שיזכה בתהילה, וכשהוא נוכח לראות כי מרננים אחריו שהוא בעל גאוה ולא ענו, הריהו משליך באמת את הענווה מאחורי גוו. אבל הענו האמיתי נשאר ענו אפילו כאשר הבריות חושדות בו בגאוה. ותדבר מרים ואהרון במשה – הם דיברו במשה, כי גאוה היא מצידו שפרש מהאשה, שכן גם בנו דיבר – ואף על פי כן נשאר משה ענו מאד מכל האדם, הרי זה סימן של ענווה אמיתית. (כתב סופר)

מזיכוי הרבים רק מרוויחים

מעשה ביהודי יקר מזכה הרבים שקיבל על עצמו עול מלכות שמים, החלו בצבא לרדפו כדי לגייסו לשירות מילואים. כאשר לא הגיע לבסיס אחר התראות חוזרות ונשנות, הגיע אליו צו הביתה לגיוס מייד אבל הפעם לא על מנת להתאמן או לשמור באחד המוצבים, אלא "למשפט צבאי" בגין עבירת עריקות מהצבא. אחר התייעצות קצרה עם רבו, מצא את עצמו מתארנן ליום המחרת לנסוע לבסיס להשפט. בבוקר מוקדם אחר תפילת שחרית נשא את עיניו השמימה ואמר: "ריבוננו של עולם, אינני יודע להיכן אתה מגלגל אותי, אבל אני מאמין שהכל לטובתי. כך יצא מעודד לדרך, לא לפני שהצטייד בגמרא מסכת ברכות... על כל מקרה... שיהיה זמן פנוי ילמד כמה שאפשר. בהגיעו למקום, קיבלה את פניו בסבר פנים חמורות אחת הקצינות. הטיחה בו כמה וכמה האשמות, ולבסוף אמרה שאין כאן קצין בדרגה כזו שיכול לשפוט אותו אבל היא הולכת לחפש בבסיס, קצין כזה. הוא למלל לעומתה ביבושת: "נו, את יכולה להשיג קצין אחר בלאו הכי לא הוא שופט..."

"מה?! מה אמרת?!", שאלה הקצינה ברוגז.

"אה, סתם דיברתי אל עצמי", השיב החייל הצדיק. כיון שיצאה, ניגש לדלת סמוכה ושאל את הקצין היושב שם: "אפשר לשבת כאן קצת בינתיים?!" הקצין הביט בו והשיב במאור פנים: "כן, כן, ודאי. שב בבקשה. נו, זה הזמן של מסכת ברכות עכשיו, הרהר לעצמו ומיד פתח בדף של השיעור הנלמד יום קודם והחל למלמל לו בלחש. הקצין היושב שם הביט בו במין משיכה ולא יכול היה להסתיר את צמאונו - "מה אתה לומד?!" שאל.

"אה, זה מסכת ברכות", השיב החייל המלואימניק. "אפשר להצטרף?!" שאל הקצין. "למה לא", השיב וידידנו. ההסברים על הדף קלחו מפיו למול עיניו המרותקות של הקצין. הוא לא כל כך הרגיש, אבל לחדר נכנס עוד קצין ועוד קצין, עד שבסוף נראה שהצטרפו לחבורה כחמשה קצינים, נמשכים כבמטה קסם. אחר כרבע שעה של לימוד בלהט, קושיות ותירוצים, נפתחה הדלת והקצינה העצבנית בפתח. היא לא הסתירה את צפונות ליבה ומיד זעקה: "אה, מצאתי אותך, קנוניה עשית כאן?! דע לך שישפטו אותך בעל כרחך, לא יעזור לך כלום..."

בשלב זה פנתה לאחד הקצינים שם שיואיל לשפוט את החייל על עריקותו משירות מילואים. האחרון נענה בחיוב, וביקש מכולם לצאת מהחדר ולהשאירם לבד. הבחור שלנו ידע כי העונש הצפוי בגין מעשה כזה הינו קנס כספי גבוה מאוד או לחילופין מאסר, או שניהם גם יחד. הוא נעמד למול השופט שלא יכול היה להסתיר את חיוכיו מאוזן לאוזן. איך אפשר להעמיד לדין את "רבו הזמני" שעד עתה כל כך נהנה מתורתו?! לבסוף שאל הקצין כמעט בלחש: "מאה שקל זה יהיה בסדר?!"...

"מצויין", נענה החייל. תוך שעה קלה, כבר מצא עצמו עם הגמרא תחת שחיו בדרך חזרה הביתה, עם עוד מעשה של השגחה פרטית שסיפר לרעייתו ולרבו.